

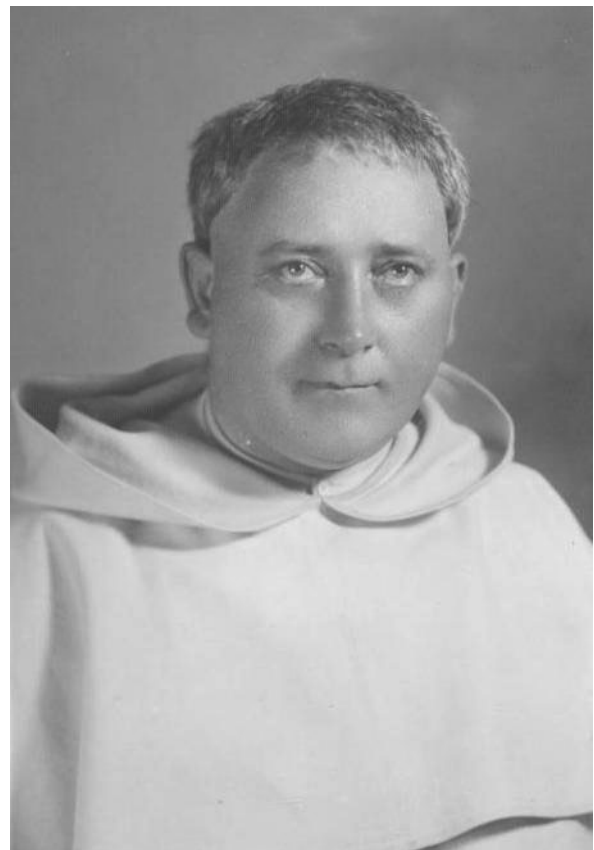
GILÁNYI MAGDOLNA

„Krisztusért jártam mindenben követségben” – Bőle Kornél OP: Utaim

A domonkos rend válságát a belső megreformálás oldotta fel a 18. század végén, 19. század elején. Kimutatható, hogy az ekkor hozott reformok következtében látványosan megnövekedett a rend szerzeteseinek száma, de távlati eredményként könyvelhető el az osztrák–magyar és a cseh rendtartomány összeolvadásával létrejött *Provincia Imperii* (1857).¹ Talán nem felesleges visszautalni erre, a rend történetében bekövetkezett alapvető fordulatra, hiszen a 19. századi rendi reformok szellemében „felnőtt” szerzetesi generáció tagjai már a megújult rendi szabályokat betartva, megváltozott szervezeti keretek között tevékenykedtek.

Az 1905-től Osztrák–Magyar Rendtartomány (*Provincia Austriaco-Hungarica*), majd 1938 és 1950 közötti Magyar Rendtartomány (*Provincia Hungariae*) történetének feldolgozása, a korszak értékelése fontos, hiánypótló feladat volna, mely kutatásokat megkönnyíti, hogy a rend iratai a vasvári Domonkos Rendtörténeti Gyűjteményben (DRGY) nagy számban hozzáférhetők. Ugyanakkor előzetes benyomásokat szerezhetünk erről az időszakról csupán azzal is, ha belelapozunk a domonkos rend (1916) és a magyar rendtartomány (1921) alapításának évfordulójára megjelent kötetekbe.²

Jelen írásom még részlegesen sem vállalkozhat arra, hogy a megreformált domonkos rend magyarországi tevékenységének akár csak főbb vonalait bemutassa. Céloom csupán betekintést nyújtani Bőle Kornél hagyatékába, azon belül kifejezetten naplóiba, Utaim című kéziratába, rávilágítva egyúttal e nagyon érdekes forrásanyag sokoldalú értékeire, a benne rejlő információk kiaknázhatóságára.

1. kép – Bőle Kornél domonkos szerzetes (DRGYL)

Bőle Kornél (1887–1961)³

Bőle Kornél 1887. december 16-án született Várpalotán. Diákévei Szombathelyen teltek (1899–1903); megnyilatkozásaiból feltételezhető, hogy édesanyja mély vallásossága mutatta

¹ Illés Pál Attila: Az „osztrák–cseh–magyar” domonkos provincia a XIX. század második felében. In: A domonkos rend Magyarországon. (Szerk. Illés Pál Attila–Zágorhidi Czigány Balázs.) Piliscsaba–Bp.–Vasvár, 2007. (Rendtörténeti konferenciák 3.) 115–130., 116.

² Ld. A Szent Domonkos-rend multjából és jelenéből. A szerzet 700 éves jubileuma alkalmából... kiadta dr. Horváth Sándor. Bp., 1916.; Emléksorok a Szent Domonkos-rendi magyar rendtartomány megalakulásának hétszázadik évfordulójára. (Szerk. Vörös László.) Bp., 1921.

³ Bőle Kornél életrajzi adatainak forrása: *Bőle Kornél Utaim* c. kézirat, továbbá A magyar domonkosok történeti névtára. I. rész. A Magyar Rendtartomány (Provincia Hungariae) 1939–1950. (Összeáll. Banilovics Eszter, szerk. Zágorhidi Czigány Balázs.) Vasvár, 2003. [kézirat].

meg számára az utat a szerzetesség felé. Noviciátusát – a domonkos rend tagjaként – 1904-ben kezdte meg Grazban, ahol ezt követően teológiai tanulmányait is végezte. A fiatal szerzetest nem sokkal pappá szentelése (1910. július 17.) után a pesti domonkos rendházba helyezték.

A világháború előtti években Böle megkezdte prédikáló tevékenységét, országjárását, továbbá vállalta Árpád-házi Margit ügyének képviselőt (1929-től ő volt a rend által megbízott promotor). 1920 januárjától aztán a vasvári rendházba helyezte és a templom plébánosának nevezte ki Horváth Sándor tartományfőnök.

1921-ben térhetett vissza Budapestre, márciusban Credo néven katolikus férfiegyesületet alapított (a szervezet tagjainak száma néhány év alatt elérte a több tízezer főt). 1923-ban indította el Böle a Credo című lapot, amelyet 1943-ig szerkesztett.

2. kép – Böle Kornél és Badalik Bertalan a Niagara-víz-esésnél. Amerikai Egyesült Államok, New York, 1932–33 (DRGYL)

A rendi egyetemes nagykáptalan tagjaként egy hónapot töltött Spanyolországban (1926-ban), a következő évben – Badalik Bertalannal – Észak-Amerikába indult missziós körutazásra.⁴ 1929 és 1931 között a budapesti rendház priorja

⁴ Részletesebben ld. *Máté Anita*: Domonkos missziók az amerikai magyarok között. In: *A domonkos rend Magyarországon*. (Szerk. Illés Pál Attila-Zágorhidi Czigány Balázs.) Piliscsaba-Bp. –Vasvár, 2007. 177–191.

volt, majd második amerikai missziós útjáról (1932–1933) hazatérve az Actio Catholica hitbuzgalmi és szervezési szakosztályának tagja, a férfiszerzetek képviselője lett.

Szónoki tevékenysége révén személye az 1930-as években vált országosan ismertté; prédikációit, beszédeit tömegek hallgatták, különösen a Szent Imre-év (1930 májusa–1931 májusa), az Eucharisztikus Kongresszus (1938), az Árpád-házi Margit ünnepségek (1943–1944) idején. Egyike volt a két világháború között tevékenykedő „3 B”-nek (a jezsuita Bangha Béla, a domonkos Böle Kornél, a ferences Buttkay Antal) nevezett, elismert szónokoknak; a domonkos rendben belül pedig méltó követője a 19. századi reformmozgalmat elindító Henri Lacordaire-nak.

3. kép – Böle Kornél a Szent Imre-év alkalmával tartott ünnepi szentmisén, félmillió tömeg előtt. Budapest, Vér-mező, 1930. augusztus (DRGYL, Nusser Péter hagyatéka)

Második amerikai útja során több mint 400, 1939-ben 260 beszédet, 25 filmelőadást tartott, 1940-ben 247 beszéd, 8 filmelőadás fűződik a nevéhez, ettől az évtől kezdve (politikai okokra hivatkozva) rádióbeszédre csak néhány alkalommal kérték fel.

Az 1943–1944-es éveket meghatározta Árpád-házi Margit szentté avatása (*Maxima inter munera* kezdetű bulla, 1943. november 19.), ebben Böle több évtizedes promotori tevékenysége hangsúlyos szerepet játszott. Margit ügyét képviselte Rómában (1929, 1931, 1932, 1937), és nem csupán a terjedelmes dokumentáció összeállítását végezte el, hanem ország-szerte (minden fórumot felhasználva) hirdette a középkori magyar királynő példáját.⁵

⁵ Főként ld. *Böle Kornél*: Árpád-házi boldog Margit szenttéavatási ügye és a legősibb latin Margit-legenda. Felolvasta és bemutatta, mint vendég az I. osztálynak 1932. évi május hó 13-iki felolvasó-ülésén. Bp., 1937; *Üő.*: Gyöngyvirágok és margaréták Árpád-házi Margit oltárán. Születése 700 éves jubileumának és szenttéavatásának ünneplése. Bp., 1944. (Szent Domonkos virágoskertje 8.); *Üő.*: Árpád-házi Szent Margit szenttéavatási bullája. Bp., 1944.

Az 1945 utáni néhány évről kevés adat áll rendelkezésre; annyi bizonyos, hogy 1948–1949-ben a szombathelyi rendház priorja volt.

1950. július 12-én Máriabesnyőre internálták, 1953-tól a pannonhalmi szociális otthont jelölték ki számára tartózkodási helyül, itt élt 1961. március 25-én bekövetkezett haláláig.

Bőle Kornél hagyatéka

Ma a legrégebbi, ma is álló domonkos rendház ad helyet a Domonkos Rendtörténeti Gyűjteménynek. A gyűjtemény igazgatója, Zágorhidi Czigány Balázs kezdeményezésére, Puciłowski József domonkos tartományfőnök támogatásával a vasvári épület lett az otthona a rendtörténeti múzeumnak, a rendi könyvtárnak és a levéltárnak is. A gyűjtemény e három alapvető egysége 2000 óta – a rendház felújítási munkálataival párhuzamosan – folyamatosan növekszik.

A rendház emeleti szintjén kialakított levéltár először 2003–2004-ben gyarapodott jelentősen; ekkor kerültek ide az ezt megelőzően a soproni domonkos rendház tornyának két helyiségében őrzött dokumentumok: egyrészt, az 1938 és 1950 között fennállt önálló magyar rendtartomány iratai, másrészt Szabó Szádok (1869–1956) atya hagyatéka. Ezt követően a levéltár a kisebb ütemű, de folyamatos növekedés mellett két jelentős hagyatékkal gazdagodott: 2008-ban szálították be Csertő György (1910–2006) atya hagyatékát Nagylózsról, 2009-ben kerültek be Bőle Kornél (1887–1961) atya iratai a szombathelyi rendházból.⁶ Arról nincs pontos információnk, hogy Bőle hagyatéka mikor és milyen módon került a pannonhalmi szociális otthontól Szombathelyre.

4. kép – Bőle Kornél a pesti rendházban.
Rózsafüzér királynéja rendház, 1926 (DRGYL)

⁶ Zágorhidi Czigány Balázs: A vasvári domonkos kolostor helyreállítása és a Domonkos Rendtörténeti Gyűjtemény létrehozása (1999–2009). In: *Historicus Polonus-Hungarus, Emlékkönyv Puciłowski József Atya tiszteletére hetvenedik születésnapja alkalmából*. Krakow, 2010. http://www.okgyk.hu/inc/irasok/vasvar_z.html

Bőle Kornél körülbelül 80 doboznyi hagyatéka jelenleg alapszinten rendezett (mintegy felét a Pázmány Péter Katolikus Egyetem hallgatói tették rendbe nyári gyakorlataik során); tételjegyzék csupán a Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára P szekciójából kiemelt, „Szent Domonkos Rendi Tartományfőnökség levéltára, 1858–1949” elnevezésű irategyütteshez (MNL OL P 1572–1574) készült.⁷ A 2007-ben átadott dokumentumcsoport P 1573-as fondját szintén Bőle Kornél hagyatékához sorolhatjuk.

Nem meglepő, hogy az Árpád-házi Margit szentté avatásának promotoraként tevékenykedő Bőle iratainak jelentékeny része kapcsolódik a kanonizációhoz; ezeket részben a Magyar Nemzeti Levéltár Vas Megyei Levéltára őrzi,⁸ illetve a Domonkos Rendtörténeti Gyűjtemény Levéltárában kutatható. Bőle Kornél vasvári hagyatékán belül ezen iratok aránya jelentős, tartalmában változatos képet mutat: Margit-legendák kéziratai, Margittal foglalkozó szekunder irodalom, a szentté avatási év dokumentumai, prédikációk, levelek, meghívók, cikkek, képek stb. Hangsúlyosan vannak jelen továbbá Bőle missziókkal kapcsolatos iratai (rendi dokumentumok, levelezés, jegyzetek, ennek részét képezik amerikai missziós naplói), más naplói, továbbá évtizedeket átívelő, aktív apostoli útjainak bizonyítékai: számtalan prédikáció, ünnepi és rádióbeszéd kéziratai.

Bőle Kornél munkamódszere, naplói

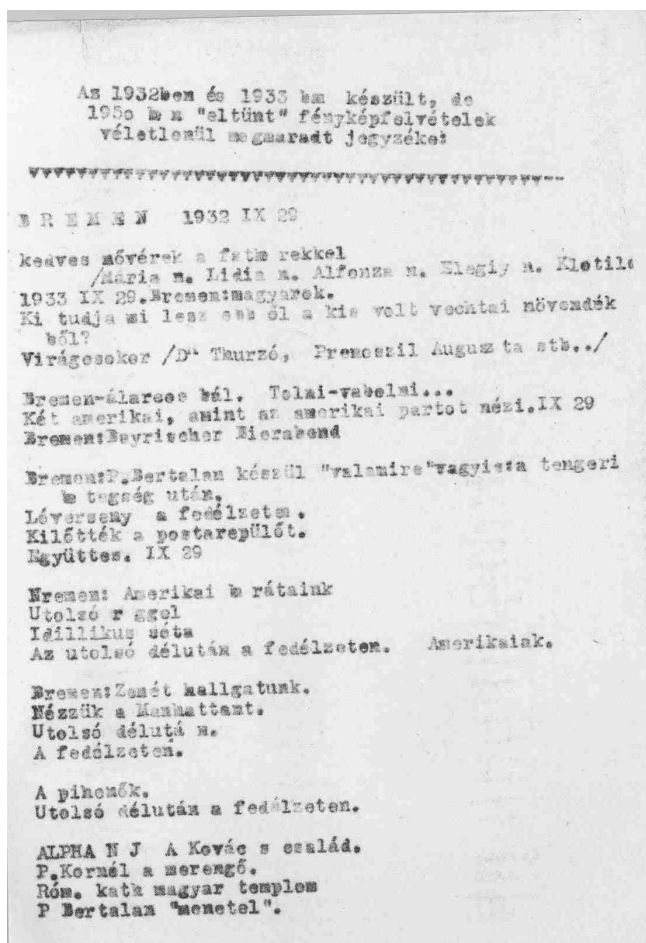
Bőle Kornél hagyatékának szemügyre vétele után kijelenthető, hogy a domonkos szerzetes életét alapvetően meghatározta az állandó dokumentálás: ez kutatói szempontból igen szerencsés tényező. Jegyzetelő, könyvgyűjtő szenvedélyét nem mérsékelte, sőt inkább növelte a pannonhalmi szociális otthomban töltött idő: „Könyveim könnyebb elhelyezése végett és hogy ne lássam az örökös rakodást és mozgást (tudniillik szobatarása), lehoztam a padlásról egy derék szekrényt és polcot [...] hosszú kétméteres sorban három sor könyv zár el tőle. Oldalt meg a kézirataim tömege...”⁹

Élményeinek, tapasztalatainak írásos rögzítése olyan folyamatot jelentett, amihez Bőle mindvégig szigorúan tartotta magát. Munkamódszere legkönnyebben első amerikai naplóját vizsgálva követhető. Missziós útja során gyorsírással készített jegyzeteket, a sokszor néhány szavas megjegyzések, máskor részletes leírások – az utazás más dokumentumaival: levelekkel, meghívókkal, fényképekkel stb. együtt – talán évtizedekig nem kerültek elő. Néhány 1950-ben vesztetett el, de eltűnhettek dokumentumok Bőle halálát követően is.

⁷ Az MNL VaML P szekciójának 3 fondja a domonkos rend töredéklevéltára, amely 1858 és 1949 között keletkezett iratokat tartalmaz; P 1572 Rendházak, 1867–1949 (5 doboz, 32 tétel), P 1573 Bőle Kornél (3 doboz, 26 tétel), P 1574 Rendtagok, 1858–1948 (2 doboz, 9 tétel).

⁸ MNL VaML XIV. 1. Bőle Kornél domonkos szerzetes iratai.

⁹ Bőle Kornél: *Életem Pannonhalma szenthegyén* [kézirat]. 22. (DRGYL, Bőle Kornél hagyatéka).

5. kép – A második amerikai út (1937–38) fényképeinek jegyzéke (DRGYL, P 1573, 3. doboz)

A szisztematikus munka 1952 januárjában kezdődött,¹⁰ és – mivel feljegyezte, pontosan tudjuk – 1953. június 20-án este 11-kor fejeződött be. A gépelt kéziratot ezután Böle többször átolvasta, kézírassal jegyezte fel a kiegészítéseket, módosításokat, majd a margináliáit is dátummal látta el.¹¹ Precizitását látva nem meglepő, hogy kéziratot készített, munkanaplót vezetett, az amerikai fényképekhez jegyzéket állított össze.

E ponton egy módszertani kérdésre is utalnom kell: Böle Kornél személyes hangú beszámolóinak említésekor mindvégig a napló megjelenésével éltem, jóllehet, ezek évtizedekkel a történet után keletkeztek, főként a pannonthalmi szociális otthonban eltöltött évei során. A logikusan önéletírásnak, emlékiratnak tekinthető írásművek értéke a visszatekintő értelmezésben és értékelésben áll,¹² mégis fontosnak tartottam tiszteletben tartani a szerzői szándékot, amely (talán mert

valóban a precíz, nap végi feljegyzésekből építkezett) egyértelműen így rendelkezett.

Írásom végén függelékben közlöm Böle Kornél kéziratban fennmaradt, a vasvári Domonkos Rendtörténeti Gyűjteményben őrzött naplóinak jegyzékét. A közölt lista első ránézésre is jelentékeny mennyiségű anyag benyomását kelti, amelynek egyes darabjai valóban sokszor meghaladják a több száz oldalas terjedelmet is.

A kéziratok alakja azonos: Böle minden esetben A5-ös méretű lapra gépelt, lehetőleg felhasználva a lapok mindkét oldalát. Valószínűleg kényszerűen ügyelhetett arra is, hogy a gépelés több példányban történjen. Elővigyázatossága, hogy bizonyos fejezetekből duplumokat, olykor négy másolatot is készített, az utókor számára felbecsülhetetlen jelentőségű. Sajnos ennek ellenére több naplófejezet hiányzik vagy lap-pang. Az említettek mellett hiányzik három útinapló gépelt eredetije: a spanyolországi útról és két római zarándoklatról írt beszámolók¹³ – ezek még Böle életében nyomtatásban megjelentek.¹⁴

Böle első úti élménye a Lourdes–Róma–Loreto-zarándoklat, amelyet 1912-ben, a rendbe lépése előtt tett meg édesanyjával. E meghatározó élmény hatására kétszer is sikerült meglátogatnia a Mária-kegyhelyet: 1926 júniusában spanyolországi útjából hazafelé tartva, majd 1928-ban, ekkor első amerikai missziós útjának (1927–1928) végén. Utóbbi, illetve második amerikai missziós útját (1932 szeptembere–1933 szeptembere) is Badalik Bertalan társaságában töltötte.

1912 után számos alkalommal járt Rómában; egyrészt zarándokként: az 1925. évi szentévi alkalmával (2 út), 1929 decemberében XI. Pius aranymiséjének ünnepésekor, 1930 májusában a *Rerum novarum* enciklika 50. évfordulóján, illetve Árpád-házi Margit ügyében.

Csupán feltételezhetjük, mi állhat egy-egy úti naplójegyzeteinek önálló kéziratává szervezése mögött: a római zarándoklatok történetét felölelő naplók egy része beszámolóként részben megjelent a Rózsafüzér Királynéja, és más hitbuzgalmi lapok hasábjain, majd könyv alakban is. Ezeket tehát közvetlenül utána megírta és megszerkesztette; hasonlóképpen tervezte ezt az 1929. évi zarándoklat után, de a Harmadik csokor szentévi nefelejcs munkacímű kötet végül nem jelent meg (Utaim III. 13.).

Tudjuk, hogy a Margit promotoraként tett római utazásoknak is önálló szerepet szánt, 1960-ban úgy gondolta: „Több okból úgy látom jónak, ha mind a három ez ügyben tett utamat: 1931, 1932 és 1937-ben együtt írom meg, külön írásban. Ha Isten éltet.” (Utaim III. 41.)

Utolsó kéziratjai („Életem Pannonhalma szenthegyén”, „Napló, 1956”, „Aranymisés virágcsokor”) esetében a történeti idő és a jelen ideje közötti távolság szűkül, majd el is tűnik Ugyanígy a pannonthalmi szociális otthon sem jellemezhető

¹⁰ Amerikai naplóival foglalkozott 1934 júliusában, akkor – koncepció hiányában – felfüggesztette az ezzel való foglalkozást. Utaim III. 59.

¹¹ *Máté Anita*: Böle Kornél amerikai útinaplója – mint történeti forrás. *Tanítvány*, (2013) 4. 90–100, 91.

¹² *Katona Csaba–Kovács Eleonóra*: A személyes emlékezet dokumentumai. *Turul*, 47 (2014) 2. sz. 41–47., 41.

¹³ *Böle Kornél*: Szentévi nefelejcs: úti emlékek az 1925-iki szentévi első magyar nemzeti zarándoklatról. Bp., 1925; *Uő.*: Második csokor szentévi nefelejcs. Bp., 1926; *Uő.*: Spanyolországon. Bp., 1927.

¹⁴ Böle Kornél amerikai naplóját Máté Anita rendezi kiadás alá. A kötetből szemelvények jelentek meg ld. *Böle Kornél*: Missziós élményeim (Amerikai napló 1927/28). *Tanítvány*, (2013) 3. 62–75. *Uő.*: „Mindig beljebb a dolgok ismeretében” (amerikai napló). *Tanítvány*, (2013) 4. 77–89.

csupán a kézirat „keletkezési helyeként”. Így ezek a művek állnak legközelebb a napló műfajához.

Utaim

Utaim című naplóját tekinthetjük Bőle önéletírásának, hiszen a benne foglalt események kisgyermekkorától vezetnek 1944 őszéig. Nagyobb úti élményei, amelyeket már korábban részletesen megírt vagy tervbe vette kidolgozásukat, csupán említés szintjén vannak jelen.

Az Utaim című kéziratot Bőle három részre osztotta, s ezek fejezetekre, alfejezetekre bomlanak. Utóbbiak terjedelme a néhány mondatból álló bekezdéstől 1-2 oldalig terjed, a gépelt szövegben „XXX”-jellel különülnek el.

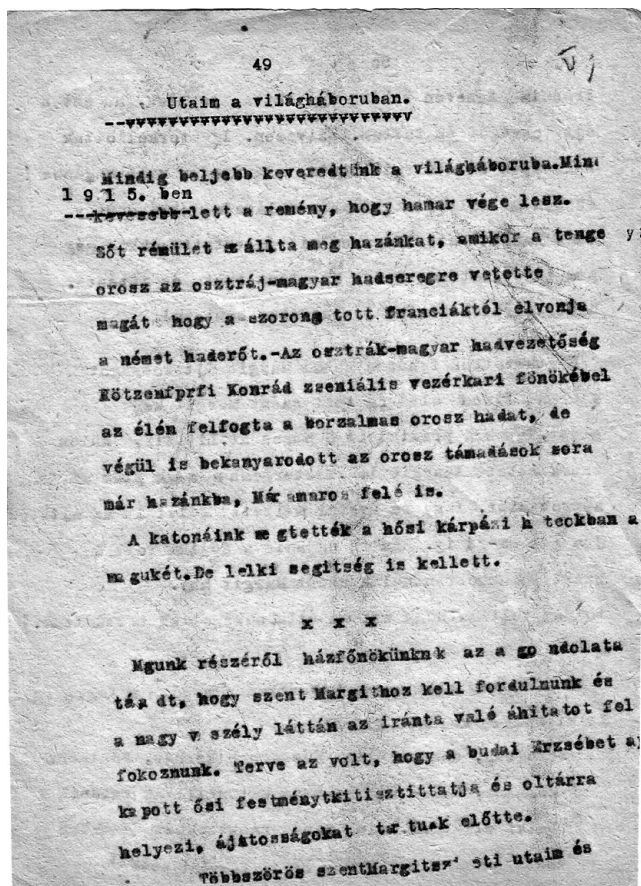
A kézirat első fejezetének megírását Bőle 1959. április 30-án, este 7-kor kezdte meg. Az első rész 1920-ig vezet el az olvasót 219 oldalon keresztül. Jelenleg a 2. rész, amely az 1920 és 1929 közötti időszakot dolgozza fel, hiányzik, lappang. A 3., az Utaim-at lezáró résznek Bőle 1960. október 30-án este 9-kor fogott neki, az események fonalát 1929. január 1-jével indítja meg. Ez a rész – feltehetően Bőle halála miatt – befejezetlen (terjedelme: 209 oldal), a napló az 1944. évi perjelválasztással zárul, a tartalomjegyzékben utolsóként feltüntetett „Felsővisó” című alfejezet már nem szerepel. A kézirat gépelt oldalai mentesek Bőle kézzel írt javításaitól, bár olykor-olykor feljegyezte a dátumot a lapszélre, a legutolsó alkalommal 1960. november 26-án.

Bőle Kornél első zarándoklatai, egyben első útjai Máriazellbe vezettek (1900, 1901, 1903), az elkövetkezendő grazi évek kirándulásai, rövid nyaralásai után, 1910 augusztusától a budapesti Rózsafüzér Királynéja kolostorban jelölték ki helyét: „Sopronban közölte velem Glund Rajmund provinciális atya, hogy Budapestre helyez engem. Utazzam úgy, hogy szent Domonkos napja előtt, 3-án megérkezzem.

Így is lett. Diákkorom óta tehát először mentem fel Budapestre. S rövid megszakítással 35 éven át ez volt működésemnek állandó állomása 1945 októberéig.

No ebben a harmincöt évben rengeteg utazás halmozódott fel.” (Utaim I, 14.)

Valóban, Budapestre kerülése után megkezdődtek kisebb „apostoli útjai”, legfőképpen 1913 tavaszától, amikor bejárta az országot, hogy a világi egyháztól adományokat gyűjtjön a Rózsafüzér Királynéja templom befejezéséhez. 1929-től kezdve számlálta elő nagy precizitással országszerte tartott misszióit, a szentgyakorlatokat, triduumokat, gyűléseket, beszédeket – ezek száma jóval 200 fölött van évente. Az 1940-es évre vonatkozó feljegyzéseiben viszont láthatóan sok részletet igyekezett elhagyni: „Sok apostoli utamat apróra nem számlálom, de mutatja az a szám, hogy 247 beszédet mondtam az országban szerteszét és 8 filmelőadást tartottam. Nem számított a fizikai fáradtság, mert nagy ügyekben jártam. Krisztusért jártam mindenben követségben szent Pál szava szerint.” (Utaim III, 136.)

6. kép – „Utaim a világháboruban” – Részlet Bőle Kornél Utaim c. kéziratából (DRGYL, Bőle Kornél hagyatéka)

Bőle fontosabb útjainak felsorolását a függelékben közlöm, mert naplóiban elsősorban ezekre esett a hangsúly. Az Utaim című kézirat természetesen – Bőle érdeklődéséből fakadóan – nem mentes a világtörténelem és a magyar történelem fontosabb eseményeinek említésétől sem, de az Utaim mégis Bőle saját krónikája, ahogy vallja is: „egyéni élmények jegyzetei ezek a sorok.” (Utaim III, 17.) Magától értetődik, hogy a fiatal domonkos szerzetest is megérintették az I. világháború borzalmai, ugyanakkor – a retrospektivitásból is adódóan – képes volt objektíven véleményt alkotni.

Bőle Kornél akár zarándokként, akár missziós szerzetesként, akár Árpád-házi Margit promotoraként kelt útra, a jóakarát, a mások megsegítése, a nép iránt érzett szeretet vezérelte. Naplóiból egy művelt, nagy munkabírásu, céltudatos, hivatásában a teljességre törekvő szerzetes portréja rajzolódik ki. Befejezetlen Utaim című naplója összességben nemcsak egyéni sorsát rögzíti, hanem a magyarországi domonkos rend felemelkedésének, a „dicső, szép napok” krónikája, e helyt azonban arra helyeztem a hangsúlyt, hogy személyiségét illetően milyen forrásul szolgálnak e dokumentumok.

FÜGGELÉK

BŐLE KORNÉL OP KÉZIRATOS NAPLÓINAK JEGYZÉKE¹⁵

Kisebb lourdes-i zárandoknaplók (6 darab)¹⁶
 „Zárandokutaim Lourdes–Roma–Loreto-ba” (1912)
 „Második lurdi zárandoklásom 1926 jun. 10–14 ig” (1926)
 „Lourdesicyklamenek”
 „A Pyreneusokból”
 „Háromszor a lurdi Szüzanyánál” [1936]
 „Harmadik és egyben utolsó zárandoklatom a lurdi Szüzanyához
 1928 április 26 csütörtök déltől–27 péntek délig” [1955]

1. út: 1912
 2. út: 1926. jún. 10–14.
 3. út: 1928. ápr. 26–27.

Firenzei napló
 utazás ideje: 1926

Amerikai naplók (2 darab)

1. út: 1927–28
 2. út: 1932. szept. – 1933. szept.
 keletkezés: 1952. jan. – 1953. jún. 20.

Római naplók (3 darab)

1. út: 1931
 2. út: 1932
 3. út: 1937

„Utaim”

1890-es évek vége – 1944.
 keletkezés: 1959. ápr. 30. – 1960

„Máriabesnyő”

tartózkodás ideje: 1950. júl. 12. – szept. 10.

„Életem Pannonhalma szenthegyén”

1953–1960

Napló, 1956

Aranymisés virágcsokor

1960

2. Bőle Kornél OP útjai¹⁷

1900	máriazelli zárandoklatok
1901	
1903	
1912. júl. – aug.	lourdes-i–római–loretói zárandoklatok
1914 tavasza	országos adománygyűjtés a budapesti Rózsafüzér Királynéja templom javára
	missziós pályafutás kezdete (Tatabánya)
1914. dec.	Vasvárra helyezve, a vasvári templom plébánosa
1920. jan.	Budapestre (Rózsafüzér Királynéja kolostor) helyezve
1921	római szentévi zárandoklat (2 alkalommal)
1925. ápr.	spanyolországi út, részvétel a rendi egyetemes nagykáptalanon
1926. máj. 6. – jún. 10.	lourdes-i zárandoklat
1926. jún. 10–14.	1. amerikai missziós út
1927–28	lourdes-i zárandoklat
1928. ápr. 26–27.	tartományi káptalan, Bécs (Szabó Szádok megválasztása)
1930	római zárandoklat – XI. Pius pápa köszöntése aranymiséje alkalmából, tájékozódás Boldog Margit ügyében (Nápoly, Monte Cassino felkeresése)
1929. dec.	római zárandoklat a <i>Rerum novarum</i> enciklika 40. évfordulója alkalmából, az Országos Katolikus Szövetség felkérésére
	levéltári kutatások Boldog Margit ügyében, Róma
1931. máj.	levéltári kutatások Boldog Margit ügyében, Róma
1931. jún.–júl.	2. amerikai missziós út
1932. jún. 25. – aug. 14.	tartományi káptalan, Bécs (Badalik Bertalan megválasztása)
1932. szept. – 1933. szept.	mátraverebélyi zárandoklat
1934. ápr.	üdülés – Máriazell
1935. jún. 16.	római út Boldog Margit ügyében, szentté avatáshoz szükséges iratok leadása
1937. júl.	üdülés – Máriazell
1937. nov. vége	csíksomlyói zárandoklat
1939. júl.	Szombathelyre helyezve, a szombathelyi rendház priorja
1941. máj. 31.	Máriabesnyőre internálva
1948. okt. 16. – 1949	pannonhalmi szociális otthonban
1950. júl. 12. – szept. 10.	
1953–1960	

¹⁵ A (kronologikus) jegyzék összeállításakor az utazások időpontját vettem figyelembe. Közös, összefoglaló cím alá soroltam azokat a naplókat, amelyek egy korábban már érintett úti céllal foglalkoznak (Lourdes, Amerika, Róma), megőrizve ezzel Bőle szándékát, aki is egymás mellett, egy egységként kezelte ezeket. A Bőle által adott kéziratcímek idézőjelben, eredeti helyesírással szerepelnek.

¹⁶ A lourdes-i naplók esetében az utazás idejét a cím után, kerek zárójelben közlöm. A szögletes zárójelbe tett évszám a napló keletkezésének idejét jelöli.

¹⁷ E rövid kronológia Bőle Kornél naplói szempontjából fontosabb útjait sorolja fel – Utaim c. kézírata alapján, nem tartalmazza az országszerte tartott missziók, szentgyakorlatok, gyűlések, triduumok, beszédek stb. helyét és idejét.